

Publicerad 2010-12-16 13:09 av lodjuret/seglare

Försök till att skriva på rim, av sig sorgen som bara rinner till så där som den gör sådär i efteråt, när allt som ännu var fick ett sådant abrupt och otäckt slut.

Kärleken till en människa stannar förstås kvar, trots att sorgen sakta bleknar.

Alltsedan jag börjat sakna dig...

...mer än vad jag någonsin kunde ana
har det blivit alltmera
en sådan där förtvivlad vana.

När du gick bort stod jag först
liksom en förstenad
du var min hunger, min hela törst.
Du var en varelse för mig menad.

Men hur länge hade vi väl varann
hur länge var det väl vi klängde
i kärlek och närvaro samman?
Där vi ständigt vid varandras sida hängde.

Sedan du försvunnit någonstans i det blå
har jag känt det som du var här
som om det fortfarande vore vi två
som om jag ännu i dig var kär.

Kan man älska en som sin väg gått
vars själ har rest och tagit adjö?
Kan man mätta sig med vad man fått
av all kärlek och sedan dö?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten